I

Ледь пропхалася в двері, почалапала звично до люстра. Люстро понуро глипнуло ("Ох, як ти мені наостогидла!") та й стало рахувати зморшки на старечому обличчі.

— Господи, верни мою молодість! Хоч на день, хоч на годинку. Чи тобі це так важко зробити?

II

І гаряча молитва її долетіла до Господа Бога.

Люстро привітно сяйнуло навстріч, милуючись струнким юним тілом. Люстро невспромозі було одірвати свого погляду од розквітлого, без жодної зморшки, обличчя. "Пройдуся вулицею — всі чоловіки попадають!" — заспівало у ній.

III

А згодом, у чому мати народила, клякла на колінах, била покаянні поклони:

— Господи, верни мою старість! У чому ж я поткнуся на люди? Що ж я тепер зодягатиму?..

IV

— Ох ці жінки! — зітхав скрушно Бог, повертаючи старість.